

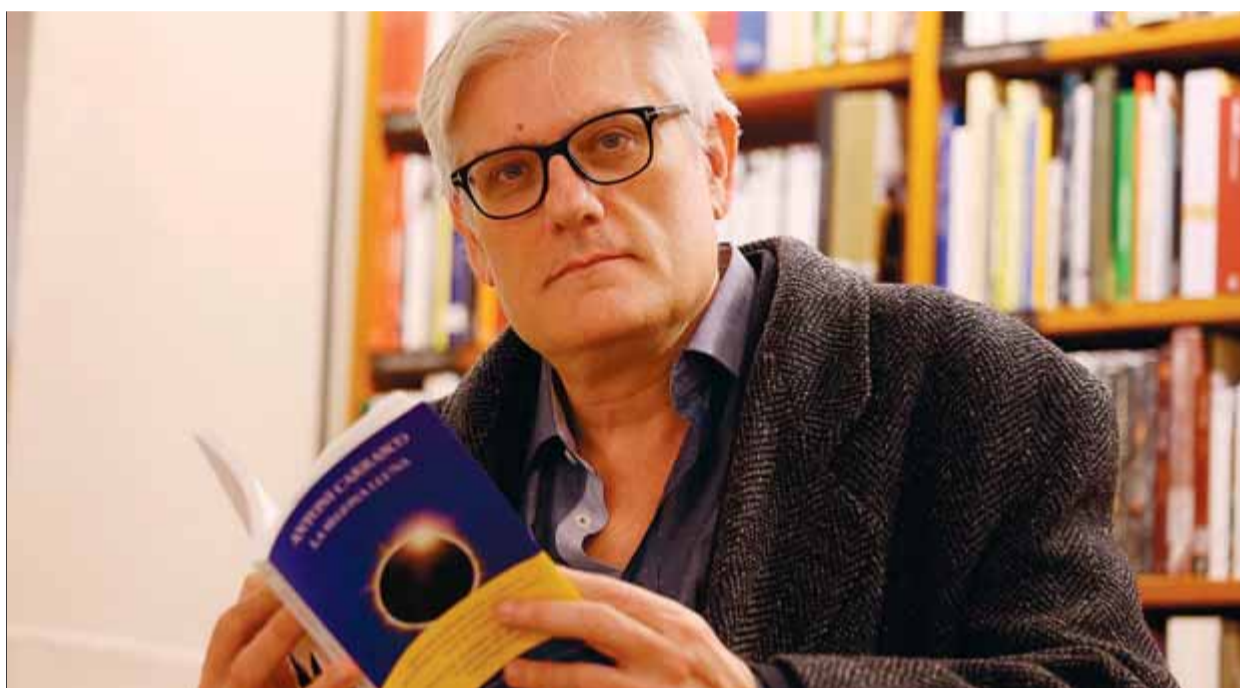
Com sacseja la mort les nostres vides? Antoni Carrasco relata tres històries que tenen com a lligam la malaltia a 'La segona lluna', premiada amb el Casero

La ficció mira el cel

Valèria Gaillard
BARCELONA

Ningú no hi mor, és cert, però la mort està present en les tres narracions que componen *La segona lluna* (Empúries), l'obra guanyadora de la darrera edició del premi Just M. Casero. La novel·la posa en moviment una sèrie de personatges entrelaçats entre si i marcats per diverses malalties –el càncer, la meningitis–, i l'agonia de la vellesa. “No m'interessava tant la mort, sinó com sacseja la vida i la manera de mirar les coses”, comenta el seu autor, Antoni Carrasco.

L'escriptor s'ha inspirat en experiències d'amics i familiars per confeigir aquesta història que defuig el sentimentalisme a l'hora de tractar un tema tan delicat com la mort: “Tenia el perill de ser melodramàtic, però ho he intentat evitar, no volia ser Bergman.” Potser com a contrapunt al “to fort” del llibre, els títols de cada narració fan referència a

Antoni Carrasco, ahir, a Barcelona, on va presentar la seva novel·la, 'La segona lluna' ■ ANDREU PUIG

“La segona lluna és la lluna sobrera que la ciència no copsa, només la ficció”, diu Carrasco

animals: *Ocells*, *Cavalls* i *Camells*. “Fonèticament són molt semblants i és un joc metafísic perquè els animals no tenen cap efecte en les històries.”

El primer relat transcorre en un hospital on uns malalts de càncer es disposen a contemplar un

eclipsi de sol. En el segon, un pare marxa de vacances amb la seva filla a un càmping d'Andalusia, i en el tercer un fill acompanya la seva mare, que es debat entre la vida i la mort en una clínica. És el dia de la cavalcada de Reis.

El títol –*La segona lluna*–

repreu un text de Lorraine Moore (*Gent així és l'única gent que hi ha per aquí*) que encapçala la novel·la. Carrasco explica que Moore va tenir un fill a qui amb pocs mesos li van diagnosticar una leucèmia. El seu marit li va recomanar que prengués no-

tes sobre la malaltia i va fer-ne un relat. Què és la “segona lluna”? “Tal com diu Moore, és la lluna sobrera, aquella que la ciència no enregistra i que només la ficció copsa.” En aquest sentit, en les tres narracions hi ha una mirada cap al cel, “cap a l'enlluernament i l'esplendor”. La novel·la té per origen el primer dels tres relats, una narració que Carrasco ja va presentar fa uns deu anys al premi Just M. Casero i que va ser descartada perquè no s'ajustava a les bases, i que aquí reprenen reelaborada i acompanyada de dos altres narracions que configuren una novel·la curta. El 2002 Antoni Carrasco va publicar el llibre de contes *Saltimbanqui* (Pagès Editors) i compagina la seva feina al Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya amb l'escriptura. Els seus referents són Mercè Rodoreda, Joan Margarit, Vicenç Villatoro i autors nord-americans com John Cheever. ■

Críticateatre

Jordi Bordes

‘El rei Lear’ empès cap al perillós abisme

El rei Lear

Director: Lluís Pasqual
Intèrprets: Marcel Borràs, Jordi Bosch, Jordi Collet, Laura Conejero, Núria Espert, Míriam Iscla, Jordi Llovet, Julio Manrique, Óscar Rabadan, Andrea Ros, David Selvas
Dijous, 15 de gener (fins al 22 de febrer) al Lliure de Montjuïc

El perill d'*El rei Lear* és com presentar la follia durant la tempesta. És una bogeria descarada, amb un dolor que rosega l'ànima dels personatges (tant de Lear com d'Edgard). El to d'aguts el marca la decepció familiar. Pasqual proposa una pri-

mera part carregada d'efectes, que distorsionen i modulen l'arribada del dolor. La segona part, molt més essencial, arriba al cor del mal per extirpar-lo i

Núria Espert domina la follia del personatge fent-lo fràgil i humà

mostra una actitud molt més introspectiva, que s'agraeix. El cor de soldats, que, a la primera part, eren part del soroll, a la segona són una veu que recull el

patiment en un dolç coixí musical. És un muntatge intens però que manté la distància amb l'avui, cosa que refreda l'impacte amb el públic.

Núria Espert presenta una increïble agilitat per un personatge que es deixa persuadir tant per l'adulació que acaba perdent la raó. L'actriu domina el personatge, el fa fràgil i humà, tot evitant la sobreactuació. La seva crosca, el bufó (Teresa Lozano), és el més fresc.

No hi ha excessives sorpreses en aquest Lear, que es decanta per l'essència, per explicar la història amb el mínim d'artifici. Les

Teresa Lozano (bufó) fent barrila amb els soldats del rei Lear ■ ROS RIBAS

plataformes de la platea són un recurs infinit molt net. Potser sobten algunes esquitxades de sang que evocuen al sanguinari Peer Gynt de Bieito.

En un muntatge en què tots els actors han de lluitar per mostrar uns personatges al límit de la follia brillen Ramon Madaula, amb un Kent de pedra picada, i David Selvas, pel maquinador Edmund, així com les germanes malvades (Míriam Iscla i Laura Conejero). En definitiva, és un treball de molt bona factura però que només captura quan hi ha una introspecció que allunya la tragèdia de l'abisme. ■